

čl. 354 a 355 obch. zák. byla z jejich právního poměru navzájem srozumitelně projevenou vůlí úplně vyřazena. Právo podle §u 908 obč. zák. jest sice alternativním, nikoli kumulativním, totiž nelze žádati dvojnásobný závdavek, splnění nebo náhradu škody (srov. §§ 921 a 1295 obč. zák.), ale o takovou kumulaci nejde, požaduje-li kupitel také vrácení toho, co bezdůvodně platil, podle §u 1435 obč. zák., neboť to jest samostatným nárokem a hlavně to není nárokem téže právní povahy jako jest onen podle §u 908 obč. zák. Na tom ničeho nemění okolnost, že žalobce citoval v žalobě vedle §u 908 obč. zák. a to až na druhém místě čl. 355 obch. zák., tedy že se po právní stránce domníval mylně, že nárok podle §u 908 obč. zák. může obstáti vedle jeho práv v čl. 355 obch. zák. výčetmo uvedených. Strany jsou sice povinny podle §u 226 prvý odstavec c. ř. s. přednésti všechny skutkové okolnosti, na kterých se zakládá žalobcův nárok ve věcech hlavních a vedlejších, což podle §u 243 c. ř. s. platí i o námitkách odpovědi na žalobu, ale jsou v rozepři vázány jenom skutkovým přednesením, nikoli svými právními názory, proto jim pochybení v citovaných předpisech nemůže uškoditi.

Čís. 5517.

Ručení železnic (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Pokud dráha neručí za škodu požárem v osobním vagonu, byl-li požár způsoben tím, že třetí osoba vezla s sebou hořlaviny.

Soud může podle volného uvážení učiniti svá zjištění i podle některých odporujících si důkazů.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1925, Rv I 1622 25.)

Požárem ve vagoně osobního vlaku za jízdy byla popálena celá řada cestujících. Žalobní nárok jednoho z poškozených na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, poněvadž oheň vypukl tím, že dva cestující nezpozorovaným a nezpozorovatelným způsobem do vozu sebou vzali a tam umístnili láhev benzínu, že benzín se vzňal, takže příhoda v dopravě byla způsobena neodvratným činem osoby třetí, za niž dráha neručí. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel, mluvě o tom, že určité skutky nebyly prokázány, totiž s jeho hlediska nebyly prokázány důkazem úplným, zneuznává úplně činnost soudu podle §u 272 c. ř. s., při které má soud podle volného uvážení, pečlivě přihlédaje k výsledkům veškera jednání a provedených důkazů posouditi, zda některý skutkový údaj má býti pokládán za pravdivý, či nikoli, a z doslovu §u 417 třetí odstavec c. ř. s. ve znění čl. IV. čís. 3 zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. vyplývá zřetelně, že soud může podle volného uvážení učiniti svá zjištění i podle odporujících si důkazů. Tvrdí-li tedy dovolatel, že něco nebylo přímo doká-

záno, upírá soud možnost, aby způsobem v §u 272 c. ř. s. uvedeným výsledky průvodní a veškerého jednání volně uvažoval a podle tohoto volného uvážení dospěl k určitému zjištění.

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud uznal, že se žalovanému úplně zdařil důkaz vyvíňovacího důvodu. Dovolatel praví, že oheň vznikl, že podle povahy věci to byla patrně nějaká hořlavina, asi benzin, nebo nějaká látka příbuzná, a že od něho chytl vagon. Nyní se ptá, zda by mohl s bezpečnou nadějí na vítězství žalovati ony dva cestující, že oni přinesli do vozu benzin a tím zavínili oheň, ale hned si odpovídá, že takový spor byl by ztracený již napřed, poněvadž by musil dokázati, že oni cestující tímto pro dráhu neodvratitelným způsobem vnesli do vagonu hořlavinu, že jejich vinou látka vytekla a byla zapálena, ale že by to nemohl dokázati. Z toho odvozuje, že týž dukaz, naprosto bezvadný a veškeru nejistotu vylučující, musila by podati dráha, kdyby chtěla býti vyviněna. Že nestačí pravděpodobnost, byť sebe větší, že dráha byla povinna dokázati, že požár zavínili Z. a Ž., a že toho nedokázala. Tímto provedením uplatněného důvodu dovolacího uchyluje se dovolatel podstatně od odvolacího zjištění a proto neprovádí uplatněného důvodu dovolacího v tomto směru zákonitě. Podle odvolacího zjištění žalovanému se vyvíňovací důkaz podařil úplně, dovolací soud, jenž nemůže při přezkumu právního posouzení vycházeti z dovolatelových, odvolacím soudem nezjištěných tvrzení a domněnek, uznává, že se sporné věci dostalo v napadeném rozsudku právního posouzení správného.

Čís. 5518.

Právní pomoc s říší Německou.

Smlouva mezi republikou Československou a říší Německou o ochranně právní a právní pomoci ve věcech občanských, uveřejněná pod čís. 130 sb. z. a n. na rok 1924, se nevztahuje na exekuci. Exekuce jest upravena vládní vyhláškou ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. Vyhláškou touto zaručená vzájemnost není odvislou od řízení, jehož ten který ze smluvních států používá, připouští exekuci na základě cizozemského exekučního titulu, nýbrž stačí, že se exekuce v tom kterém státě na základě cizozemského titulu připouští.

Není-li z obsahu exekučního titulu (hamburské přátelské arbitráže) patrné, že šlo o obchod diferenční, nelze tuto okolnost uplatňovati rekurssem do povolení exekuce, nýbrž odporem ve smyslu §u 83 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1925, R II 351/25.)

Předchozí děj jest vyličen v rozhodnutí čís. sb. 5280. Re k u r s n í s o u d po té potvrdil usnesení prvního soudu, neshledav ve zjištěných okolnostech dostatečného podkladu pro závěr, že obchod, o nějž šlo, dlužno považovati za zakázaný terminový obchod.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.